

ת"פ 1787/11/20 - מדינת ישראל נגד אורי נבו

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 1787-11-20 מדינת ישראל נ' נבו

בפני בעניין:	כבוד השופט עלאא מסארווה מאשימה:	מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד תום קובצ'י
נגד הנאשם:		אורי נבו ע"י ב"כ עוה"ד טלי חזום

גזר דין

1. הנאשם, עורך דין במקצועו, הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בהכרעת דין מנומקת, בשני אישומים, לפי עבירות של **גניבה בידי מורשה**, לפי סעיף 393(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. בשני האישומים, מדובר ביחסים בזיקה לעובדה שהנאשם עורך דין שייצג את המתלוננים בעבר או באותה תקופה, והחזיק בכספים השייכים להם בנאמנות.

2. האישום הראשון מתייחס לגניבה בסך כולל של כ- 370,000 ₪ והאישום השני מתייחס למתלונן אחר, בסכום נמוך של כ- 40,000 ₪.

האישום הראשון מתייחס למתלונן יריב אמויאל, לקוחו לשעבר של הנאשם. הנאשם פנה ליריב והציע לו לקנות בשותפות נכס מקרקעין. תמורת המחאת ביטחון, המתלונן העביר לנאשם כספים במספר הזדמנויות, בסכום מצטבר של כ- 400,000 ₪ "מתוך אמונה כי הכסף יישמר בנאמנות בידי הנאשם עד לביצוע עסקת המכר, ויוחזר למתלונן אם יבקש זאת".

לאחר שהשנים נקפו ללא כל התקדמות בעסקה, דרש יריב את כספו חזרה, אך הנאשם לא השיב לו את הכספים (למעט סכום קטן יחסית- שלושים אלף ש"ח), ועל אף הפצרותיו ופניות אשתו של המתלונן, סירב הנאשם לעשות כן באמתלות שונות, ולבסוף הכחיש כלל שעליו להשיב ליריב כספים כלשהם, ואף טען שאינו יודע כיצד יריב מחזיק בידו המחאת ביטחון. בצר לו, המתלונן הפקיד את המחאת הביטחון, אך זו לא כובדה על ידי הבנק והוא חויב בעמלה.

כתוצאה ממעשיו של הנאשם, לא רק שיריב הפסיד את כספו שהופקד בידי הנאשם, אלא שהוא הפסיד מכרז-אליו ניגש מתוך הנחה שיקבל את כספו בחזרה- ואף חויב בדמי ביטול השתתפות במכרז בסך 21,500 ₪.

האישום השני, מתאר התנהלות אל מול לקוח ותיק אחר של הנאשם, במהלכה קיבל לידי המחאה בסך של 39,950 ₪ מבלי לציין בהמחאה את שם המוטב. הנאשם התחייב בפני המתלונן כי ההמחאה תופקד בחשבון נאמנות. בניגוד למובטח, הנאשם הפקיד את ההמחאה בחשבונה של אשתו. בהמשך, לאחר שהעסקת המקור הושלמה, דרש המתלונן לקבל את סכום הפיקדון בחזרה כמוסכם. בתגובה הבטיח הנאשם למתלונן ששייב לו את כספו אך לא עשה. בהמשך, סירב הנאשם להשיב את הכספים בטענה שמדובר בשכר טרחה אותו היה על המתלונן לשלם לנאשם.

3. כאמור, לאחר הליך הוכחות, במהלכו העידו המתלוננים ועדי תביעה נוספים, מבלי שהנאשם העיד להגנתו, או הביא עדים מטעמו, הרשעתי את הנאשם, לאחר שנתתי אמון מלא בעדויות המתלוננים אשר קיבלו חיזוק ממקורות חיצוניים וראיות שהוגשו בהסכמה.

4. בהזדמנויות שונות במהלך ההליך התייחסתי להתנהלותו הדיונית של הנאשם. זו הייתה התנהלות דיונית בעייתית, וזאת אך בלשון עדינה ונקייה. פרשת ההגנה נדחתה שוב ושוב, למשך חודשים רבים, בטענות שונות, עד שבסוף לא התקיימה. סנגורו של הנאשם מטעם הסנגוריה הציבורית ביקש להשתחרר מייצוגו לאור משבר אמון חמור. לאחר ששמעתי את הצדדים בעניין זה, ולא בלי היסוס, ועל אף השלב המתקדם של ההליך (בשלב הסיכומים), נעתרתי לבקשה. הנאשם הגיש סיכומיו בעצמו תוך שהעלה את טענות עובדתיות שלא הוכחו במהלך המשפט.

חרף הקשיים הנובעים מהתנהלות ההגנה ועיכוב מתמשך בהליך, ולאחר שניתנה הכרעת הדין, לאור עמדת התביעה למאסר בפועל (ממושך), מונה מחדש סנגור ציבורי בשלב הטיעונים לעונש.

מתחם העונש ההולם

הערכים המוגנים

5. מעשים של גניבה בידי מורשה מגלמים פגיעה קשה בערכים מוגנים של איסור שליחת יד ברכוש הזולת, אגב מעילה באמון, וניצול פערי כוחות בין הצדדים. המתלוננים שמו בנאשם את מבטחם, בין השאר, לנוכח מעמדו כעורך דין שייצג אותם בעבר ובהווה, שעה שהם מפקידים בידיו כספים בסכומים לא מבוטלים, וודאי עבור המתלוננים עצמם לנוכח מצבם הכלכלי. בכך פגע הנאשם במקצוע עריכת הדין שמושתת על האמון שנותן הלקוח בבא כוחו (רע"פ 1096/09 מילשטיין נגד מדינת ישראל (2009), להלן: "עניין מילשטיין").

6. המתלוננים הפקידו בידי הנאשם את מיטב כספם, שעשה בכספי המתלוננים כבשלו על אף שהוחזקו אצלו בנאמנות, תוך התנהלות לא ישרה ואף נכלולית. בעניינו של יריב אלו היו כספים שנועדו להגשים חלומותיו וחלומות משפחתו, לרכוש נכס נדל"ן. החלום התנפץ לרסיסים וגרם למתלונן ולמשפחתו מפח נפש ונזקים ממשיים רבים, והם אף חויבו לשלם דמי ביטול השתתפות במכרז אליו ניגשו בחלוף שנים מאז העסקה המובטחת.

7. ניהול המשפט חשף את האכזבה הגדולה וההפתעה לנוכח מעשיו של הנאשם, כעורך דין המוכר להם מזה שנים,

כיצד הפנה להם עורף ורמס את האמון הרב שנתנו בו.

מצאתי להבהיר כי אמנם יחסי הנאשם והמתלונן באישום הראשון לא היו יחסים מובהקים של עו"ד-לקוח, אך מעדותו של יריב עולה באופן ברור שנתן אמון בנאשם בצל מקצועו כעורך דין שייצג אותו בעבר ככזה. רוצה לומר שהמתלונן נתן אמון בנאשם בין היתר ואולי בעיקר לנוכח מקצועו כעורך דין.

לדברי של יריב בעדותו (עמ' 25-26):

"שכיר במגה ילווה חצי מיליון ₪ לעורך דין ונוטריון? זה נשמע הגיוני? זה מצוץ מהאצבע. אם הייתה הלוואה, איפה החוזה? אנחנו מדברים על עו"ד ונוטריון, לא מישהו מהשוק. זה מרתח אותי כי עורך דין זו מילה שנייה ליושר. ככה לתקוע סכין בגב? להגיד שהוא לא מכיר שום צ'ק?"

עוד בעניין זה קבעתי בהכרעת הדין (פסקה 36, עמ' 98):

"לנוכח מערכת היחסים המיוחדת בין הנאשם למתלוננים, האמון הרב שנתנו בו, גם ואולי בעיקר בשל מעמדו ותפקידו כעורך דין, לנוכח הסכומים הגבוהים, משך הזמן שעבר בין קבלת הכספים ועד לסירובו הסופי של הנאשם להשיב את הכספים, לא מצאתי כל קושי בהחלטת התביעה להעמידו לדין פלילי".

במקום אחר בהכרעת הדין (עמ' 99, פסקה 38):

"לפי עדויות המתלוננים, התנהלות הנאשם הייתה בזיקה הדוקה לעובדת היותו עורך דין ולהסבריו להחזקת הכספים בנאמנות כעו"ד".

אני קובע אפוא שמידת הפגיעה בערכים המוגנים הייתה **ממשית**.

נסיבות ביצוע העבירות

8. לעניין נסיבות ביצוע העבירות, אפנה לפרמטרים הבאים:

- 0 חלקו הבלעדי של הנאשם בביצוע העבירות, אל מול שני קורבנות תמימים.
- 0 העבירות התבצעו על ציר זמן ארוך, כך שעמדו בפני הנאשם הזדמנויות רבות מספור לחזור בו להתעשת ולהימנע מהמשך הגזלה. הכספים לא הושבו למתלוננים עד היום.
- 0 אין מדובר במעידות חד פעמיות או בהסתבכות רגעית או בלתי מתוכננת.

עמוד 3

- 0 היקף העבירות איננו מבוטל. סכומי הכספים אינם זניחים כלל וכלל. עבור המתלוננים אלו היו וודאי סכומים גבוהים מאוד.
- 0 קיים מכנה משותף בין שני האישומים. בשניהם, שימוש של הנאשם בכספים עסקיים או כספי לקוחות שהתקבלו אצל הנאשם למטרה מסוימת תוך העברתה לשימוש אישי בניגוד למטרת ההפקדה, והתנהלות קלוקלת בהמשך לנוכח הדרישה הלגיטימית להשבתם.
- 0 התנהלותו של הנאשם הייתה פוגענית ומזלזלת, של 'אני ואפסי עוד', של שליחת יד בקניינו של הזולת, של ניצול יחסי אמון כדי להפר אותם ללא כל חמלה וברגל גסה.
- 0 הנזקים שנגרמו למתלוננים היו עצומים. המתלונן באישום הראשון שם את כספו על קרן הצבי, הפסיד במכרז, שילם דמי ביטול השתתפות, ונוצר משבר אמון חריף בינו לבין אשתו לאחר שהתברר לה שהסתיר ממנה את מהלכיו מול הנאשם (עקב בושה). המתלונן באישום השני, הגיש תביעה כספית בה זכה, ואף על פי כן, את כספו הוא לא זכה לקבל יותר למרות שהיה זקוק לו לאחר שחלה במחלת הסרטן.

אירוע אחד או שני אירועים

9. לפי תיקון 113 לחוק העונשין, על בית המשפט לקבוע תחילה האם ניתן להתייחס לנסיבות האישום כאירוע אחד או שמא מדובר במסר אירועים נפרדים המחייבים קביעת מתחמי ענישה שונים.

פסיקת בית המשפט העליון בעניין בני ג'אבר התמודדה עם השאלה העקרונית מתי ייחשבו עובדות המקרה כמקימים אירועים שונים.

בע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נגד מדינת ישראל** (2014) (פורסם באתר נבו), בדעת הרוב, בחוות דעתו של כבוד השופט ע' פוגלמן נפסק:

"להשקפתי התיבה "אירוע אחד" רחבה דיה כדי לכלול גם פעולות עברייניות שבוצעו על פני רצף זמן; כללו מעשים שונים; ביחס לקורבנות שונים; ובמקומות שונים. הכל - כל עוד הם מהווים מסכת עבריינית אחת. נמצאנו למדים כי הבחינה אם העבירות השונות שביצע הנאשם מהוות "אירוע אחד" היא תכליתית-פונקציונאלית".

10. לשיטתי מדובר בשני אירועים שונים שהתרחשו בשתי תקופות שונות, אל מול שני מתלוננים שונים, ללא קשר ביניהם, בסכומים שונים, כאשר סיפור המעשה שונה. על אף קיומו של מכנה משותף שהצדיק איחוד האישומים, אין מדובר באירוע אחד, וכי ברור שכל אירוע מצדיק קביעת מתחם העומד בפני עצמו.

מדיניות הענישה ומתחמי העונש ההולמים

11. על רקע נסיבות ביצוע העבירה, אני סבור שמתחם העונש ההולם בגין האישום הראשון נע בין **12-36** חודשי מאסר בפועל. לגבי האישום השני, מתחם העונש מתחיל **ממספר חודשי מאסר ועד 12** חודשי מאסר.

בת"פ (מחוזי- ת"א) 47147-07-20 **מדינת ישראל נגד אבלינה פלד** (2022), הנאשמת הודתה בחמש עבירות של גניבה בידי מורשה. הנאשמת, עורכת דין, גנבה את כספי לקוחותיה, בין השנים 2009-2016, בסך 1.22 מיליון ש"ח, ועשתה בהם שימוש לצרכיה האישיים. שים לב שמדובר כספי פיצויים שנפסקו לטובת הקורבנות, עבירה בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש בין 3-6 שנות מאסר.

ע"פ 5809/19 **תמר בן אלי נגד מדינת ישראל** (2020), דובר על עורכת דין שהורשעה בגניבה על ידי מורשה, במסגרת ארבעה אישומים, ששימשה **כאפוטרופסית על חסויים** וגנבה כספים השייכים להם במספר רב של הזדמנויות, בסך של 553,000 ₪. תוך שהדגיש את מיהות הקורבנות (חסויים שבית המשפט מינה את הנאשמת לשמש אפוטרופוס עליהם), נקבע מתחם שבין 3-5 ונגזר דינה ל- 3.5 שנות מאסר). לאחר שהנאשם השיבה כמחצית סכום הגזלה, והתקבלה בעניינה תסקיר חיובי, בית המשפט העליון הפחית את עונשה לכדי 3 שנות מאסר.

ברע"פ 6190/08 **צברי נגד מדינת ישראל** (2009), הוטלו 12 חודשי מאסר על עורך דין שגנב מלקוחו סך 15,000 ₪.

בע"פ (מחוזי- ב"ש) 25122-02-13 **אביטל נגד מדינת ישראל** (2013), נדון עניינו של עורך שגנב סך 360,000 ₪ מזוג ישראלים שהתגוררו בקנדה וביקשו לרכוש דירה בישראל בסיוע הנאשם. על הנאשם הוטלו 20 חודשי מאסר בפועל.

בת"פ (מחוזי ת"א) 37190-09-16 **מדינת ישראל נגד לביא** (2019), דובר על עורכת דין שהורשעה בגניבה של 4.21 מיליון ₪ מכספי לקוחותיה שהופקדו בידיה בנאמנות, זאת לצד עבירות מס בכך שהשמיטה את הכספים שגנבה מדוחות המס שהגישה. נקבע בעניינה מתחם שבין 3-7 שנות מאסר ודינה נגזר לשלוש שנות מאסר.

אתייחס עוד לפסיקה שהוגשה על ידי ההגנה. לעניין ת"פ 18959-01-20 **מדינת ישראל נגד הייתם חאג' יחיא** (2022), לשיטתי לא ניתן לגזור מהעונש שהוטל שם לעניינו. מדובר במקרה קל יותר מהמקרה דנן, ועוד בעונש שניתן לפי הסדר סגור שכלל ענישה מוסכמת (מקלה). בית המשפט אימץ את ההסדר (ולא בלי התלבטות), אך מצא לנכון לציין כי העונש המוסכם סוטה באופן ברור ממדיניות הענישה המקובלת והראויה.

רע"פ 8645/09 **שלמה ערד נגד מדינת ישראל** (2010), איננו רלוונטי לעניינו מלבד העובדה שדובר שם בעבירות שבוצעו על ידי עורך דין.

בת"פ 42214-09-15 **מדינת ישראל נגד ירדן אורן** (2020), דובר על עורכת דין שגנבה כספים מלקוחותיה בסך כולל של 26,300 ₪. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם באותן נסיבות נע בין מספר חודשי מאסר שיכול שירוצו בעבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר. מצאתי שגזר דין זה **רלוונטי בעיקר לאישום השני**.

12. התביעה הציגה עמדה מחמירה מאוד לעניין העונש. על אף חומרת המקרים מושא כתב האישום דנן, המתחם שהציעה התביעה (בין 50-90 חודשי מאסר) מתאים לשיטתי למקרים חמורים אף יותר, הן בהיבט היקף העבירות, ריבוי המקרים, ומיהות קורבנות העבירה כגון גניבה בידי אפוטרופוס מחוסים או מקורבנות עבירה. באופן השוואתי, מעשיו הנלוזים של הנאשם, חמורים פחות מאותם מקרים שרובם התנהלו בבית המשפט המחוזי. לכן, מצאתי שהעונש לו עתרה (שלא יפחת מחמש שנות מאסר) מפליג בחומרתו.

מיקום העונש בתוך המתחם

13. ברור, אין שאין בנמצא סיבה כלשהו לסטות מהמתחם לקולא או לחומרה. הצדדים לא טענו אחרת, אלא התמקדו בשאלת מיקום העונש בתוך המתחם.

בתוך המתחם יש לקחת בחשבון את השיקולים הבאים:

לפי הדין, אל לניהול הוכחות להביא להחמרה בעונשו של הנאשם. אך לצערי הנאשם איננו זכאי להקלה בכל הנוגע לעמדתו ביחס לעבירות בהן הורשע. הנאשם לא הודה במיוחס לו, לא לקח אחריות, לא הביע חרטה, לא השיב את הגזלה, ולא ערך מאמצים לצמצום הנזק שנגרם על ידו. אף תביעה אזרחית שהגיש המתלונן באישום השני, תביעה שהתקבלה, לא הביאה את הנאשם להשיב למתלונן, שחלה מאוחר יותר בסרטן, את כספו. כך גם לגבי המתלונן באישום הראשון (למעט השבה שולית וזניחה כמתואר לעיל).

לפי הפסיקה, לאלמנט אי השבת הגזלה (אי הסרת המחדלים) משמעות רבה לעניין העונש.

כמו כן, גישתו של הנאשם, שהתבטאה בדבריו ובטענותיו הקשות והבוטות נגד התביעה (תחת הכותרת 'רדיפה ותפירת תיקים'), נגד המתלוננים ועדי התביעה ("מתלוננים נוכלים וחבריהם בעלי האינטרס"), כלפי חלק מהחוקרים בתיק, מלמדת על קושי של הנאשם לגלות אמפתיה לסבלם של המתלוננים ובני משפחתם.

מנגד, יש לזקוף לזכות הנאשם העדר הרשעות פליליות קודמות. התביעה הפנתה להליכים משמעותיים שהתנהלו נגד הנאשם. הנאשם הושעה למשך שנים רבות מעריכת דין, על רקע, בין השאר, "שליחת יד בכספי פיקדון לקוח" (ראו בר"ש 1008/15 עו"ד אורי נבו נגד ועדת האתיקה המחוזית תל אביב (2015)). בעניינו של הנאשם קבע בית המשפט העליון:

"עבירה מעין זו היא, כפי שנאמר, בליבת המקצוע, והריהי בבחינת כריתת הגזע עליו בנוי המקצוע, שכל כולו אמון הלקוחות. בהפקידם כמוסות-ליבם וענייני ממונם בידי עורך דינם".

לעניין התחשבות בהליך הפלילי בעבר משמעתי והרשעות בבית הדין המשמעתי של לשכת עורכי הדין, ראו החלטתי בעניין זה מיום 27.12.23 וכן בעניין מילשטיין הנ"ל. מהפסיקה שהוגשה על ידי שני הצדדים ניתן לראות שבתי המשפט התייחסו לעבר המשמעתי כנתון רלוונטי לעניין העונש, ובצדק לטעמי.

כמו כן, אין לי ספק שעונש **מאסר בפועל ראשון בחייו של הנאשם** עלול לפגוע באופן קשה בו ובבני משפחתו, בפרט לנוכח **מצבו הרפואי**.

כמו כן, יש לקחת בחשבון נסיבותיו האישיות-הכלכליות-המשפחתיות, לרבות מוגבלויות ומחלות בני משפחתו השונים.

לקחתי בחשבון את מימד **חלופי הזמן**. העבירות בוצעו בין השנים 2012-2106. העבירות נחקרו בשנת 2018 לאור תלונה מאוחרת. כתב האישום הוגש בשנת 2020, לאחר עיכוב נוסף כדי לאפשר לנאשם שימוע לאחר שנקט בסחבת גם בעניין זה. סבורני שיש להתייחס בהבנה מסוימת לניסיונות המתלוננים לפעול אל מול הנאשם להשבת כספם, טרם הגשת התלונה למשטרה. מכאן שלגבי חלק מהשיהוי הרב ניתן הסבר הגיוני.

לעומת האמור, לאחר שהוגש כתב האישום, חלופי הזמן נזקף כמעט כולו לחובת הנאשם. בפסקה 26 להכרעת הדין ציינת:

"דומה שאין צורך לומר כי התנהלותו הדיונית של הנאשם מעוררת קושי רב. סקרתי את הדברים בהרחבה על מנת להראות שמדובר במקרה מובהק של "התנהלות דחיינית" בצורה קיצונית. בחירתו של הנאשם שלא להעיד, כמו החלטתו שלא לזמן עדי הגנה מטעמו, לוותה באמתלות שונות, בדמות טענה בלתי מבוססת להעדר כשירות או כשל בייצוג, ואלו אינן אלא טענות סרק ולכן דינן להידחות מכל וכל. מדובר בהתנהלות שקופה וברורה מצד הנאשם שעשה כל שלא ידו כדי לעכב את ההליך בעניינו ולדחות את הקץ. בעניין זה, אין לו להלין אלא על עצמו".

לנוכח הדברים, ובצל התנהלותו "הדחיינית" החריגה של הנאשם, קיים מימד מסוים של עזות מצח בטענת השיהוי שהעלה. ועדיין, לא ניתן להתעלם מחלופי הזמן. לאלמנט חלופי הזמן קיים היבט אובייקטיבי, ללא קשר לתרומתו של הנאשם לעיכוּב. לא ניתן להתעלם מכך שעברו שנים רבות בין מועד ביצוע העבירות ועד למועד גזר הדין.

14. לנוכח כל אלה, מצאתי למקם את עונשו של **בחלקו הגבוה של השליש התחתון במתחם**.

15. לצד כל אלה, יש לגזור על הנאשם רכיבי ענישה אחרים, כגון קנס לנוכח ההיבט הכלכלי בעבירות, וכן פיצוי פלילי. בעניין אחרון זה, מצאתי להבהיר למתלוננים שקיימת הבחנה בין הפיצוי הפלילי לפיצוי בהליך האזרחי שנועד להביא למיצוי זכויותיהם והשבת מצבם לקדמותו.

הערה לפני סיום

16. לאור הדחיות הרבות (מדי) בתיק, ולאחר שהתבקשתי (בהסכמת הצדדים) לדחות שוב את הדין לטיעונים לעונש (למינוי סנגור ציבורי), סברתי שנכון לנצל את הדחיה כדי לקבל חוות דעת של הממונה על עבודות שירות. הבהרתי אז שלא יהיה בהחלטה זו כדי ללמד על עמדותי לעונש, שכן באותו שלב מעייניי היו נתונים לקיצור משך הטיפול בתיק ומניעת דחיות נוספות, מבלי שגיבשתי עוד עמדה לעניין העונש. לנוכח ממצאיי לעיל בעניין מתחם העונש, העדר כל היתכנות לסטייה ממנו, ואף מיקום העונש שלא ברף התחתון ממש, הרי שהזמנת חוות הדעת של הממונה על עבודות שירות מתבררת כמהלך מיותר. ייתכן מאוד שמוטב היה להמתין עם הזמנת חוות הדעת עד לאחר שמיעת טיעוני הצדדים לעונש.

מכל מקום, הנאשם לא יכול לטעון לציפייה או הסתמכות, זאת לנוכח ההתייחסות המפורטת לעניין זה בשלב הזמנת חוות הדעת. לעניין זה אפנה לדבריי בעמ' 100 שורות 18-28 בישיבה מיום 19.9.23:

"...לצורך כך נדרשת דחייה ואולם מצאתי לנצל את הזמן, ומבלי להביע עמדה או רמז לגבי התוצאה הסופית, מצאתי להזמין חוות דעת מאת הממונה על עבודות השירות.

רשמתי בפניי את התנגדותה של התביעה להזמנת חוות דעת מאת הממונה על עבודות שירות. התביעה טענה כי הדבר עלול לפתח ציפיות אצל הנאשם וזאת על אף שלשיטתה מעשיו החמורים מחייבים מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח. השבתי לתביעה כי אין במהלך זה אלא ניסיון לצמצם את לוחות הזמנים בתיק זה על רקע הפגיעות הרבות בהליך שחודש עוד בשנת 2020 ועל כך הרחבתי בהכרעת הדין, ואין במהלך זה שנעשה לפני שהצדדים טענו לעונש משום הבעת עמדה או אף רמז לגבי התוצאה הסופית. לוחות הזמנים בתיק מחייבים ניצול מקסימלי של הזמן שיידרש לצורך מינוי מחדש של הסניגוריה הציבורית ויש להניח שההגנה תבקש להימנע ממאסר בפועל".

17. אשר על כן, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. **מאסר בפועל** למשך 21 חודשים.
- ב. 6 חודשי **מאסר על תנאי** למשך 3 שנים, שלא יעבור עבירה בה הורשע.
- ג. קנס בסך ₪ 5,000 (או חודשיים תמורתו) שישולם עד ליום 1.4.24.
- ד. **פיצוי** על סך 25000 ש"ח למתלונן יריב אמויאל באישום הראשון, ע"ת 1, אשר יופקד בקופת בית המשפט עד ליום 1.5.24.
- ה. **פיצוי** על סך 10,000 ש"ח למתלונן יפת רז באישום השני, ע"ת 3, אשר יופקד בקופת בית המשפט עד ליום 1.5.24.

המאשימה תמציא למזכירות בית המשפט את פרטי חשבון המתלוננים בתוך 30 ימים מהיום.

ניתן צו כללי למוצגים. המוצגים יחולטו/יושמדו/יושבו לבעליהם על פי החלטת קצין משטרה.

הכספים שהופקדו עבור הנאשם בתיק מ"י/מ"ת יועברו לטובת הפיצוי שנפסקו בגזר דין זה, וככל שתיוותר יתרה היא תושב לידי המפקיד, בכפוף לכל עיקול או למגבלה אחרת על פי דין, לאחר קיזוז הפיצוי והקנס.

ניתן יהיה לשלם את הקנס/ פיצוי/ ההוצאות כעבור שלושה ימים מיום מתן ההחלטה/ גזר הדין לחשבון המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות:

- **בכרטיס אשראי** - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il
- **מוקד שירות טלפוני בשרות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון 073-2055000**
- **במזומן בכל סניף של בנק הדואר** - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום).

זכות ערעור לבית משפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, כ"ה שבט תשפ"ד, 04 פברואר 2024, במעמד הצדדים.